

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

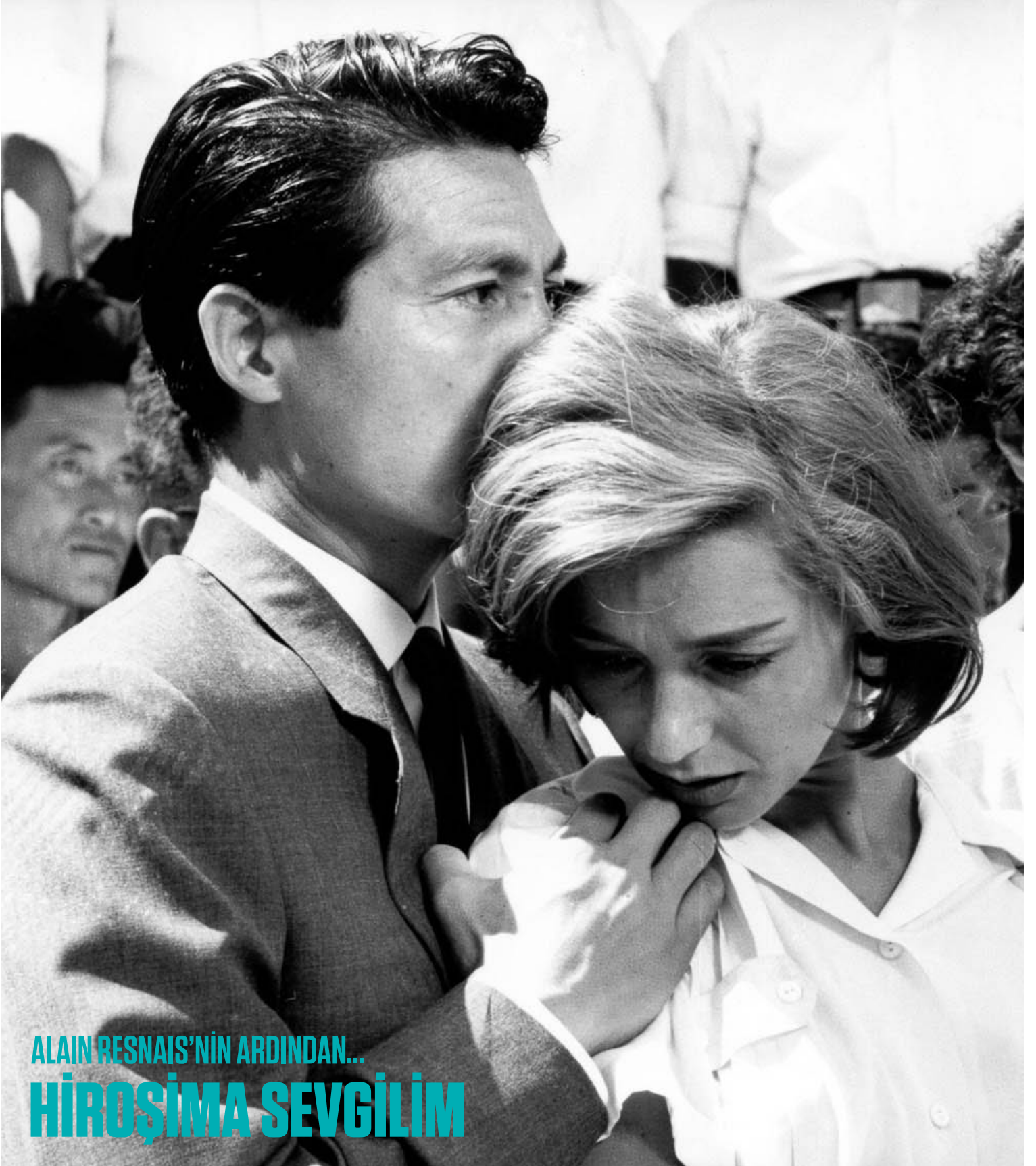
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

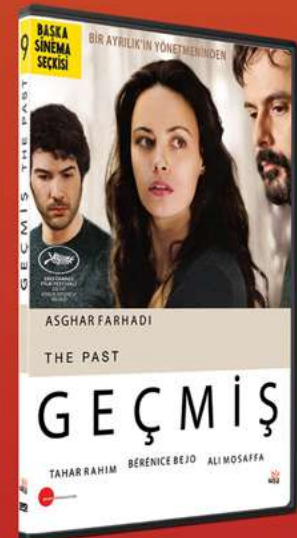
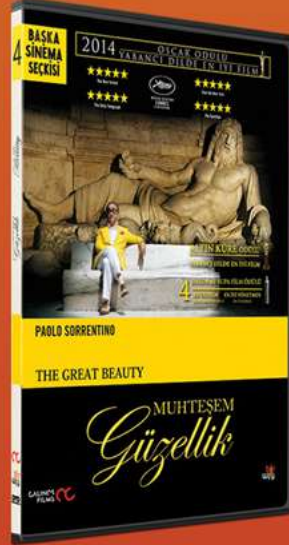

ALAIN RESNAIS'NİN ARDINDAN...

HIROŞİMA SEVGİLİM

**BAŞKA
SİNEMA
SEÇKİSİ**

**BAŞKA SİNEMA VE FESTİVALDE KAÇIRDIĞINIZ,
TEKRAR TEKRAR İZLEMEN İSTEDİĞİNİZ FİLMLER
ÖZEL KOLEKSİYONER VERSİYON KUTULARIYLA ŞİMDİ DVD'DE**

TUHAF GÜNLER

TÜRKİYE'DE YAŞAMAK HİÇBİR ZAMAN ÇOK KOLAY, RAHAT VE HUZURLU OLMADI... BUNU YAŞ ORTALAMASI 40 OLAN ARKA PENCERE YAYIN KURULU OLARAK RAHATÇA SÖYLEYEBİLİYORUZ... ACABA YILLAR SONRA BİZ HANGİ KOŞULLARIN İÇİNDE OLACAĞIZ, ŞU YAŞADIĞIMIZ ZAMANLARI

çocuklarımıza nasıl anlatacağız gibi tasalarımız bizi sanki uzun ve heyecan dozu yüksek epik bir filmin içindeymişiz gibi hissettiriyor.. Evet, Türkiye'de yaşamak bazen gerçekten çok matrak, heyecanlı bazen de trajik! Gelin biraz dertleşelim...

*33. İstanbul Film Festivali başladı... İki hafta boyunca 200'den fazla film festival kapsamında sinemaseverlerle buluşacak. Sinema dersleri, paneller, atölyeler ve çeşitli etkinliklerle dopdolu bir haftaya giriyoruz... Peki bu hafta vizyona kaç film çıkıyor? Tam 10 tane film, sanki festivale nispet yapar gibi gösterime sokuluyor! Hey maşallah! Bunların dört tanesi Türk filmi... Bu dört Türk filminin iki tanesi romantik komedi... Bu romantik komedilerden birinin (Meleklerin Mucizesi) yönetmeninin (Biray Dalkıran) daha bir hafta önce başka bir filmi (Peri Masalı) daha girmişti vizyona... İkisi de aynı yıl içinde çekilmiş filmler bunlar... Yine maşallah! Sanki biraz aceleye gelmiş gibiler!

*Emek Sineması yıkıldı gitti... Demişlerdi ki 'moving' yöntemiyle yukarı taşıyacağız... Aslında bir anlamda evet, yukarı taşındılar, 'cennet'e filan herhalde! Biz yerine yapılacak 'modern' görünümlü ucube bir binayı da istemiyoruz aslında... Sonra onun içine yapılacak Emek taklidi bir salonu da! İstememeye hakkımız yok mudur, bu şehirde yaşayan ve bu sinemaları dolduran insanlar olarak? Buna tepki veren insanlara tepki gösterenleri anlamamız mümkün değil! Sonra niye politik şeyler yazıyorsunuz diye birkaç kişi bıkbık ediyor... Hayat

bu kadar politikken birileri birilerine "Politika yapmayın" diyebilir mi?

*"İtiraf" (Nymphomaniac) yasak, Twitter yasak, YouTube yasak derken... 'Platform' ve 'konsey' gibi kelimeleri de kullanmak yasaklandı iyi mi? Yani şimdi bir ara epey bir aktif olan Türkiye Sinema Konseyi, 'terör örgütü' pozisyonuna mı indi? Emek Sineması ve Gezi Parkı projelerinizi sevmediği için suçlu konumuna sokulan Taksim Platformu'ndan korktuğunuz için mesela kadın haklarını savunan ve bu yönde çalışmalar yapan Haklı Kadınlar Platformu yasaklı örgütler listesine mi girdi? İnsan Hakları Ortak Platformu (IHOP) yeni isim ve logo mu arayacak kendisine? İçinde 'gezi' geçen her şeyi yasaklayacak mısınız? Şimdi siz Gezici Film Festivali'ni de yanlış anlıyorsunuz!

*Koskoca seçim gecesi 41 yerde elektrikler kesilince suçu bir tanecik kediye atıp, bir de bunu ciddi ciddi basın toplantısı yaparak bütün dünyaya ilan ettiniz... Twitter'ı kapatırken kimsenin duymadığı, haberdar olmadığı edepsiz bir vakayı, YouTube'u kapatırken de Atatürk'e hakareti kullandınız! Vallahi çok yaratıcısınız...

*Millet savaştan kaçarken, bizi savaşa götürmeye çalışanlar, ne planlıyorlar biliyor musunuz? Gezi sırasında örgütlenen kimi sanatçıları cezalandırmak ve böyle bir dayanışmaya bir daha yol açmamaları için TÜSAK diye bir yasa tasarısı dizayn ettiler. Eğer bu yasa hayata geçirilirse ödenekli sanat kurumlarının yok olacağı, sanatın idari ve mali özgürlüğünü yitirerek bir meta haline dönüştürüleceği söyleniyor. Hatta Devlet Tiyatroları, Devlet Opera ve Balesi ile Güzel Sanatlar Genel Müdürlüğü'ne bağlı tam 52 sanat kurumunun da kapatılabileceği savunuluyor! Oh ne ala memleket!

Neyse yine de şehre bir festival geldi... Zaten maşallah acayip, garip ve trajikomik bir festivalin içindeyken bol bol sinema soluyacağımız günler geldi... Bu, dünyanın her yerinden gelen onlarca film, terapi gibi gelecek bize biraz, ama ya sonrası?

Yine sıcak bir yaz anlaşılan...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLAN ÖZYURT, ALİ ULVİ UYANIK, JANET BARİŞ, FIRAT ATAÇ, İLHAN YURTSEVER, UĞUR VARDAN, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, KAN KARSAN, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Nuh: Büyük Tufan (Noah); Mandela: Özgürlüğe
Giden Uzun Yol (Mandela: Long Walk To Freedom);
Çocuk Büyütme Rehberi (No Se Aceptan Devoluciones);
Kan Kokusu (We Are What We Are); Baskın 2
(The Raid 2: Berandal); Bırakmak İstiyorum;
Büyüler Evi: Sihirbaz Kedi (The House Of Magic);
Aşk Oyunu; Mandıra Filozofu; Meleklerin Mucizesi.

27 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

28 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, "Türk Sineması Görsel Hafıza Projesi"nin
15. halkasını inceliyor bu haftaki yazısında.

30 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Alain Resnais'nin ardından: "Hiroşima Sevgilim"
(Hiroshima, Mon Amour)... İlhan Yurtsever imzasıyla.

32 TOPAZ

Can Dündar'dan çarpıcı bir 17 Aralık belgeseli:
"Erdoğan'ın En Uzun Günü"... Kaan Karsan imzasıyla.

34 GENÇ VE MASUM

Jon Rafman'dan yeni ve etkili bir kısa: "Still Life
(Betamale)"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

NUH: BÜYÜK TUFAN

★★★★★

ORJİNAL ADI Noah

YÖNETMEN Darren Aronofsky

OYUNCULAR Russell Crowe,

Jennifer Connelly, Ray Winstone,

Anthony Hopkins, Emma Watson,

Logan Lerman, Douglas Booth,

Leo McHugh Carroll

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 138 dk.

DAĞITIM UIP

EĞER ATALET İÇİNDE BİR
SEYİRCİ DEĞİLSENİZ VE
SORGULATICI BİR
HİKAYE İLE BİRLİKTE
YÜKSEK DÜZEYDE
GÖRSELLİK
ARİYORSANIZ,
"NUH: BÜYÜK TUFAN"
İDEAL OLABİLİR.

İNSANLIĞIN GELECEĞİNİ BELİRLEYEN HER ŞEY VİCDANLARIMIZLA İLGİLİ. İÇ MAHKEMEMİZDE İYİLİĞE YA DA KÖTÜLÜĞE, MERHAMETE YA DA ACIMASIZLIĞA KARAR VERİYORUZ. VİCDAN, BİZLERİ VAR YA DA YOK EDECEK! "NUH: BÜYÜK TUFAN"IN (NOAH), ÜÇ TÖMCEYLE hülasesi budur. Cazibesi, hikayesinin karanlığı ve rahatsız ediciliğinde tabii. Yönetmenden beklediğimiz de buydu!

Darren Aronofsky, matematik evreninde savrulduğunuz siyah beyaz "Pi"den başlayarak çektiği beş filmi de seyirci için oldukça zorlayıcı bir ruhsal deneyime dönüştürmüştür. Belki, bir eski güreşçinin dramını öykülediği "Şampiyon" (The Wrestler) görece rahat seyredilen bir filmidir. Ancak bağımlılıklar üzerine sarsıcı yapıtı "Bir Rüya İçin Ağıt" (Requiem For A Dream); farklı zamanlardaki farklı hikayeleri aynı gerçekte buluşturan "Kaynak" (The Fountain) ve mükemmelliğin ölümde var olabildiğini tüyler ürperten bir balerin öyküsüyle anlatan "Siyah Kuğu" (Black Swan), huzursuzluk veren özellikleriyle öne çıkarlar. Eğer atalet içinde bir seyirci değilseniz ve sorgulayıcı / sorgulayıcı bir hikaye ile yüksek düzeyde görsellik arıyorsanız, altıncı yapıtı "Nuh: Büyük Tufan" ideal olabilir.

Nuh ile 1. Dünya Savaşı'ndaki askerlerin hikayelerini koşut anlatan "Nuh'un Gemisi" (Noah's Ark, 1928) ve John Huston'ın yönetip Nuh'u da oynadığı "Peygamberler Tarihi - Kisasi Enbiya" (The Bible: In the Beginning..., 1966) dışında, öykünün ilk kez böyle büyük boyutlu bir filmde ele alındığını vurgulamak gerek. Aronofsky, sürekli beraber çalıştığı yapımcı/senarist Ari Handel'le birlikte Tevrat'ın 'Yaratılış' bölümünde ve İncil'de yer alan, ayrıca çeşitli toplumların destanlarında benzerlerine rastlanan tufan öyküsünü temel alarak, tüm insani özellikleri temsil eden bir ailenin dramını müthiş iç dinamiklerle anlatma yoluna gitmiş. Temel referans olan dini metnin içeriği bugünün bilimsel bilgileriyle açıklanamadığından öyle bir denge kurmuşlar ki, olabildiğince geniş tuttukları fantastik yapı ile karakterlerin duyguları, zaafı ve çatışmaları, 'inandırıcı' bir bütün oluşturmuş.

Yafet (Leo McHugh Carroll) ile bir kampta ölmek üzere buldukları, gebe kalmasını engelleyecek şekilde yaralanmış İla (Emma Watson), Tanrı'nın gazabından kurtuldukları için, günümüzdeki insanlığın soyunun kaynağı olarak kabul edilmekteler. Peki nasıl?

Aronofsky, girişte belirttiğim hikayenin özüne ulaşırken düğümü burada atıyor. Nuh, Tanrı'nın insan türünü tamamıyla yok edeceğine ve asıl görevinin tufan sonrası hayatlarını devam ettirecek hayvanları kurtarmaya yönelik olduğuna inanmaktadır. Oysa Tanrı kadını yarattığında en kutsal görevi vermiştir. Doğurganlık ve annelik. Her şeye rağmen insanlık bir şansı daha hak etmekte midir?

Yönetmen bu sorunun yanıtını verirken, Nuh'un iç çatışmasını yansıttığı ailesiyle olan iradi / fiziki 'savaşını', yanı sıra Tuval-Kabin'in ele geçirmeye çalıştığı Hem'in iyilik ile kötülük arasındaki vicdani savrulmasını, dışarıdaki tufanın şiddetine paralel tırmandırıyor.

Karakterlerin hikayedeki ağırlıklarının şiddeti yüksek! Aynı anda, klostrofobiyle beslenen bu şiddetin doğa tarafında, ifrata kaçmadan etkili olan görüntüler, yanı sıra geminin gıcırıtlarından dışarıdaki insanların çığlıklarına uzanan sesler, ruhunuzun kararmasına, vücut kimyanızın da değişmesine neden oluyor. Mesela Ermeni asıllı Rus ressam Ivan Aivazovsky'nin "Nuh Tufanı" adlı 1864 tarihli tablosuna benzeyen ve umutsuzluğu derinleştiren bir plan var ki, sinemanın en unutulmaz kareleri arasına girmeyi hak ediyor.

Aronofsky, tufan efsanesine getirdiği yorumla diğer filmlerinin izini sürerek, kaotik bir varlık olan insanı inceliyor; içindeki ışığı arıyor. Yanılmayınız, ilahi bir orkestralamayla duyguları kabartmıyor, gözyaşı bezlerinizi rahat bırakıyor. Kuşku yok ki, günümüzle, hikayenin başından itibaren kurduğu teması hiç kesmiyor. Geçen yüzyıldan bu yana tarihin gördüğü en büyük kıyımları gerçekleştiren insanoğlunun o değişmez kibrinin, Tanrı / doğa karşısında nasıl bir hiç olduğunu esaslıca anımsatıyor. Yüzyıllarca yaşasanız da (Nuh 950 yıl yaşamış), günümüzdeki açgözlüler gibi inanılmaz servetlere sahip olsanız da, bazen, Nuh'un dedesi, 969 yaşındaki Metuşelah (Anthony Hopkins) gibi, son bir kez, tek bir böğürtlenin o emsalsiz lezzetini tatmak hayatınızın en değerli anı olabilir.

Gözcüler / düşmüş melekler, dijital olarak o denli iyi yaratılmışlar ki yüz ifadeleri duygularını iyi yansıtıyor.

Yakın dövüşle ilgili planlar biraz azaltılrsa daha iyi olabilirdi.

Başka bir ifadeyle, görkemli, hatta büyüleyici görsellüğün sürükleyiciliğinde odaklandığınız ailenin hikayesinde, derin bir içtenlik mevcut.

Bu hikaye de 'Yaratılış'la, inancınız ne olursa olsun bugün itibarıyla kesin kabul edilen şu bilgiyle başlıyor: "Karanlık, sadece karanlık vardı!" Ve Tanrı'nın soluğu ışığı gönderdi ... Bilime göre "Büyük Patlama" (Big Bang) yani. Filme göre dini metinlerle devam etmek zorundayız: Adem ile Havva... Kabil'in Habil'i öldürmesiyle birlikte insanoğlunun ilk cinayeti! Kabil'in soyunun kötücüllüğü devam ettirmesi... Filmde olmayan ayrıntı: Birbirlerinin ikiz kız kardeşleriyle evlenerek soyu devam ettirmeleri gereken Kabil ile Habil arasındaki sorunun temelinde, Kabil'in kendi kız kardeşiyle evlenme arzusu yatmaktadır...

Nuh'un babasını öldüren Tuval-Kabin (Ray Winstone) Kabil soyundandır; hikayede mutlak kötülüğü temsil etmektedir. Nuh (Russell Crowe), Adem ile Havva'nın üçüncü oğlu Şit'in soyundan gelmektedir. Kendi suretinde yarattığı insanların hem kendilerine hem de doğaya yaptıkları kötülöklere kızan Tanrı bu türü yok etmeye karar verdiğinde, vahiy Nuh'a gelir. Karısı Naama (Jennifer Connelly) ve üç oğlu Şem (Douglas Booth), Hem (Logan Lerman),

**DARREN ARONOFSKY,
TUFAN EFSANESİNE
GETİRDİĞİ YORUMLA
DİĞER FİMLERİNİN
İZİNİ SÜREREK, KAOTİK
BİR VARLIK OLAN
İNSANI İNCELİYOR;
ONUN İÇİNDEKİ
IŞIĞI ARIYOR.**

JUSTIN
TIMBERLAKE

GEMMA
ARTERTON

AND BEN
AFFLECK

BÜYÜK KUMAR

RUNNER
RUNNER

ŞİMDİ BLU-RAY™
DVD VE VCD'DE!

MANDELA: ÖZGÜRLÜĞE GİDEN UZUN YOL

BAZI BİYOGRAFİK FİLMER TARİHİN YÜKÜNÜ DE TAŞIR. ÇÜNKÜ ELE ALDIĞI FIGÜR TARİHE, İNSANLIĞA ÇOK ŞEY KATMIŞTIR.

Geçtiğimiz yıl kaybettiğimiz Mandela sadece tek bir halkın değil, özgürlüğü arayan her halkın örnek aldığı önderlerden biri. Şüphesiz Mandela'nın biyografisini perdeye taşımak bu yüzden daha da anlamlı bir taraf içeriyor. Daha önce birkaç kez uyarlanan Mandela'nın hayatını bu kez yönetmen Justin Chadwick kendi yorumuyla taşıyor perdeye.

“Bir başımıza güçsüzünüz ama halkınız güçlüdür” diye babasının oğluna seslendiği bir erkek olma töreniyle açılıyor film. Hemen sonrasında ise yoksulluğun ortasından takım elbisesiyle geçen bir adam görüyoruz. Bu ilk sahne aslında Mandela'nın öncü olacağını, yoksul bir halk için önderlik taşıyacağını daha baştan muştuluyor seyirciye.

Kendisi de hukukçu olan Mandela, halkı için adalet mücadelesi veriyor. Mandela'nın kendi hayatını bir kenara bırakıp halkı için mücadele etmeye nasıl başladığını gösterirken sürecin siyahlar için başka bir çare bırakmadığını da gösteriyor film. Çünkü içinde yaşadığı adalet sisteminde siyahlar beyazlarla eşit değil, oy kullanma hakları bile yok. Mandela mücadeleye o kadar içten inanıyor ki yakalanıp cezaevine girmesi de buna engel değil. Burada da mücadeleye devam ediyor, mesela cezaevinde kısa pantolon istemiyorlarsa örgütlenip itiraz etmeleri gerektiğini söylüyor insanlara.

Mandela kendisine sunulanla yetinen bir adam olmamış hiç. Bu yüzden içeride ve dışarıda sürekli mücadeleye inanıyor.

Kendi yazdığı otobiyografisinden hareketle uyarlanan film birlikte güçlü olma fikrine sarılıp bireysel değil de ancak birlik-beraberlik içerisinde kazanabilecek bir mücadele içerisinden bakıyor. Kamera daha çok Mandela'nın etrafında dolanıyor, merkezde o var ve film boyunca da onun izinden gidiyor. Yanındakiler yöresindekiler bir gölge gibi oluyor çoğunlukla. Filmin çoğunda sadece Mandela'yı görsek de genel olarak otobüse para vererek binmek yerine Johannesburg'a doğru

yürümeye başladıkları gibi kalabalık bir mücadele ya da dayanışma içinde geçen sahneler çok daha etkileyici bir şekilde işliyor. Çoğunluk olmak, birlikte mücadele etmek ve siyahların kendilerinden daha güçlü görünen beyazlara karşı hep bir mücadele içinde olması gerektiğini gösteren sahneler filmin dokusuyla daha çok örtüşen sahneler olarak duruyor.

Neredeyse iki saati aşkın filmde Mandela'nın özgürlük mücadelesinden ziyade kendi hayatına yönelmeyi tercih eden bir durum söz konusu. Böyle bir tarihi figürün hayatını ince ince işlemekte fayda var fakat bazı noktalarda filmin sarktığını da söylemek mümkün. Söyleyeceğini söyledikten sonra geri çekilmeyen sahneler seyirciyi yoruyor. Aslında Mandela'ya dair hiçbir şey bilmeyenleri bile hem tarihi hem de bireysel olarak aydınlatabilecek bir yapıya sahip fakat gereksiz ayrıntılarla örülmüş olması da dikkati dağıtıyor. Mandela'nın uzun süre kaldığı cezaevi sahneleri gereğinden fazla, Mandela'nın neden orada olduğunu unutturacak kadar uzun. Filmin bu noktasında Mandela'nın mücadelesinden ziyade karısı ya da kızıyla olan dramatik buluşmaları öne çıkıyor.

Yönetmen Justin Chadwick çok popüler filmlerle öne çıkmış bir yönetmen değil. Çektiği üç uzun metrajın üçü de biyografi. Mandela gibi bir adamın hayatını anlatmaya yeltenirken, özel hayatının sularında dolanırken yine de cesur davranıyor. Mandela'yı canlandıran Idris Elba ile karısı Winnie'yi canlandıran Naomie Harris kötü oynasalar filmin ritmi daha da yavaş gözükebilirdi, iyi performanslar zaman zaman dinamizmi artırıyor. Filmin aynı zamanda Kürtçe altyazılı olduğunu da hatırlatmakta fayda var. Hayatı boyunca ayrımcılığa karşı savaştığı, eşitliğe inanmış olan Mandela'nın Türkiye vizyonunda Türkçe'nin yanında Kürtçe altyazısının da olması bu yüzden çok anlamlı.

Nomfusi Gonyana'nın canlandırdığı şarkıcı Miriam Makeba filmin sürprizi. Miriam Makeba anılmış oluyor.

Filmin 140 dakika olması anlamsız zira çok kolay çıkarılabilecek gereksiz ayrıntılar mevcut.

ORJİNAL ADI Mandela:

Long Walk To Freedom

YÖNETMEN Justin Chadwick

OYUNCULAR Idris Elba,

Naomie Harris, Tony Kgoroge,

Riaad Moosa, Zolani Mkiva,

Deon Lotz

YAPIM İngiltere-Güney Afrika

SÜRE 141 dk.

DAĞITIM Pinema (MG Beyond)

**MANDELA'NIN
OTOBİYOGRAFİSİNDEN
UYARLANAN FİLM,
BÜYÜK LİDERİN
HAYATINA ANCAK
BİRLİK İÇERİSİNDE
KAZANILABİLECEK
BİR MÜCADELE
ÜZERİNDEN BAKIYOR.**

ÇOCUK BÜYÜTME REHBERİ

ORJİNAL ADI No Se Aceptan
Devoluciones

YÖNETMEN Eugenio Derbez

OYUNCULAR Eugenio Derbez,

Karla Souza, Jessica Lindsey,
Daniel Raymont, Loreto Peralta,

YAPIM 2013 Meksika

SÜRE 115 dk.

DAĞITIM Pinema

**"ÇOCUK BÜYÜTME
REHBERİ", ELE ALDIĞI
KONUYU 'ÜZERİNE
AHKAM KESİLESİ' BİR
KIVAMA SOKAMIYOR.
YORGUN DÜŞMÜŞ BİR
TÜRÜ İYİ NİYETLE
AYAĞA KALDIRACAĞINI
SANIYOR.**

KENDİ ÜLKESİNDE OLDUKÇA CİDDİ BİR HAYRAN KİTLESİ BULUNAN HATTA 'MEKSİKA'NIN JIM CARREY'Sİ' GİBİ oldukça yaratıcı (!) bir sıfatla anılan komedyen Eugenio Derbez, geçtiğimiz yazın en büyük sürprizlerinden birine imza atmıştı. "Çocuk Büyütme Rehberi" (Instructions Not Included), Meksika'da kırıdığı gişe rekorları yetmezmiş gibi içeriğinin getirisi olan avantajlar sayesinde sadece Amerika'da bile 40 milyon dolarlık bir gişe hasılatı elde etti. Takdir edersiniz ki bu durum hiç de yabana atılacak cinsten değil zira söz konusu başarı "Çocuk Büyütme Rehberi"nin 'Amerika'da en çok iş yapan İspanyolca film' olmasına da ön ayak oldu.

Eugenio Derbez, yönetmenlik ve başrolünü kendi üstlendiği, ortak senaristlik koltuğunundan da kendini mahrum etmediği bu tek kişilik şovunda 'uygunsuz baba' figürüne eğiliyor. Acapulco'da yaşayan Valentín, hayatını tembellik ve tek gecelik ilişkiler üzerine kurgulamış. Filmin başında hızlı geçişlerle bize anlatılan iflah olmaz çapkınlığı ile gayet mutlu, birbirinden güzel Latin kadınlarla gününü gün ediyor. Yine böyle gecelerden birinin sabahında kapısı çalınıyor, elinde bebekle karşısında duran kadın kendisine 'baba' olduğunu söylüyor. Valentín, kadının adını hatırlayamıyor bile. Deyim yerindeyse arada kaynamışlardan biri. Tek farkı Amerikalı olması çünkü hikayenin Amerikan topraklarına girme ihtiyacı var. Biz de kucağında bebeğiyle kısa süreli bir akıl tutulması yaşayan kahramanımızın bu tutulmadan sonra neler yaptığını izlemeye koyuluyoruz.

Hayatı boyunca pek de cesaretli bir insan olmamış Valentín'in 'çocuk sahibi olma korkusu'na yaklaşımı geçmişe dönüşlerle anlatılıyor. Babasının korkulardan arınmak üzerine verdiği agresif derslerden (yüzme öğrenmesi için suya itmek, karanlıktan korkmaması için karanlık bir ortama kapamak,

böceklerden korkmaması için üzerine böcek koymak hatta oğlunu kurtlarla haşır neşir etmek vs.) ötürü daha da korkak bir karaktere dönüşen Valentín, kendine güveninin kaybolduğu anların sembolü olan kurtlarla da baş etmek zorunda. Bu, kimi zaman bebeğinin tasvirinde ortaya çıksa da evlat sevgisi her şeyi yenebilecek güçte.

Olayı biraz fazla ciddiye aldım galiba. "Çocuk Büyütme Rehberi", ele aldığı konuyu hiçbir anında 'üzerine ahkam kesilesi' bir kıvama sokamıyor. Seneler boyunca oldukça yorgun düşmüş bir türü iyi niyet gösterileriyle ayağa kaldırabileceğini düşünüyor ama nafi. Baba ile kızının birbirinin arasındaki sevginin şekillendiği yedi yaşına kadar olan süreci bize kaka temizleme, salıncak sallama ve surata fişkıran süt ezberleriyle sunan Derbez, annesini merak eden Maggie'ye babası tarafından

gönderilen sahte mektuplar klişesiyle de döngüyü tamamlıyor. Annesinin tüm dünyayı dolaşan bir iyi niyet elçisi olduğunu düşünen Maggie'nin hayal dünyasında yaşayıp okul hayatına adapte olamamasının içerdiği dram ise sulu bir komedinin içerisinde kayboluyor.

Dramatik anlardan komediye geçiş zamanlamalarında ciddi arızalar barındıran filmin 'birazdan geliyor beklentisi' kayıp anne teşrif ettikten sonra komedi tamamen bulanıklaşıyor. Daha ciddiyetsiz olması halinde kabul edilebilecek bir teknik zenginlik içeren TV filmi kisvesi, iş drama gelince darmaduman oluyor ne yazık ki. Son çeyreğinde dalga geçer gibi devreye soktuğu gözyaşı bombalarından bahsetmek bile istemiyorum. 'Daha fazlası' olmayı istememesi halinde naif ve iç ısıtıcı olarak tanımlanabilecek hikayenin, manipülatifliği

seçince ağızda bıraktığı kötü tat cidden benzersiz.

Baba kızı oynayan Eugenio Derbez ve Loreto Peralta'nın arasındaki kimya filmi sürükleyen en önemli unsur. Yine de 'sürekli pijama partisi yapıp rengarenk oyuncaklar içerisinde debelenen ikili' performanslarını bir sinema filmiyle taçlandırmasalarmış daha iyi olurmuş.

"Çocuk Büyütme Rehberi" ile ilgili bahsi burada kapatırken aklımıza bir soru takılıyor: Formülü çözdüğü için ülkesi dışında da ciddi başarı elde eden bir film olmak bu kadar kolay mı?

Babanın yazdığı sahte mektuplardaki kimi espriler.

Filmin başındaki Latin kadınların erkek tercihi.

İŞİN DOĞRUSU, BABA KIZI OYNAYAN EUGENIO DERBEZ VE LORETO PERALTA'NIN ARASINDAKİ KİMYA FİLMİ SÜRÜKLEYEN YEGANE UNSUR OLARAK GÖZE ÇARPIYOR.

KAN KOKUSU

ORİJİNAL ADI We Are
What We Are

YÖNETMEN Jim Mickle

OYUNCULAR Bill Sage,

Julia Garner, Ambyr Childers,

Kelly McGillis, Michael Parks

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 105 dk.

DAĞITIM M3 (Calinos)

**“KAN KOKUSU”
BİLİNÇSİZ VE AMAÇSIZ
BİR FİLM TESİRİ
BIRAKIYOR. 2010
YAPIMI AYNI ADLI
MEKSİKA FİLMİNİN
YENİDEN ÇEVİRİMİNE
SOYUNMAK PEK
DAHİYANE OLMAMIŞ.**

YENİ NESİL KORKU SINEMASININ TEMEL SIKINTILARINDAN BİRİ GİZEM UNSURUNU BOŞLAMASI, HATTA GİDEREK KAALE BİLE almamasıdır. İzleyicinin sinirleriyle oynamak, tansiyonu adım adım yükseltmek günümüz korku filmlerinin pek tenezzül etmediği yöntemlerdendir. Öyle ya; kopup giden, parça pinçik edilen sayısız uzuv ve mezbahalarda bile rastlayamayacağınız oluk oluk kan dururken gizem, gerilim, atmosfer gibi öğeleri kim neylesin.

Orijinalliği ve kalitesi zaten tartışılır düzeydeki 2010 yapımı Meksika filmi “Kan Kokusu”nun (Somos Lo Que Hay) aradan henüz üç yıl geçmişken yeniden çevrimine soyunmak gibi çok da dahiyane sayılamayacak bir fikrin ürünü olan “Kan Kokusu”nda ise vaziyet tam tersi; yani büyük ölçüde.

İzleyeni şoke etmeyi, mide bulantısına yol açıp başınızı perdeden 90 derece çevirmenizi amaçlayan sahnelerin sayısı nispeten sınırlı olsa da, bu sefer de ketumluğun ayarı epey kaçmış görünüyor.

“İnsan bilmediği şeyden korkar” şiarı korku sineması tarafından fazlasıyla ihmal edilirken, “Kan Kokusu”nda durum biraz yanlış anlaşılmış sanki. Öykünün merkezindeki Parker ailesi belli ki korkunç bir sırrı paylaşmakta ve bu sır uzunca bir süre de ifşa edilmiyor. Fakat son dönem korku sineması baz alındığında hayli yeni ve kural dışı sayılabilecek bu tavır, hikaye bir türlü ilerlemeyince ters tepiyor.

Aileyle ilgili yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu aşikar, fakat buradan yola çıkılarak geçerli bir gerilim atmosferi oluşturulamadığı gibi, inşa edilmeye çalışılan (ya da en azından öyle gözükten) dramatik altyapı da olduğu yerde sayıyor.

Hikaye çözülmeye başladığında ise senaryonun zayıflığı ve boşlukları bir bir açığa çıkıyor. Ne iki kız kardeşin çelişkileri tutarlılık

kazanabiliyor, ne de babanın hastalıklı zihni bir temele oturtulabiliyor. Yan karakterlerin öyküleri ise altı doldurulamadığı için filmin vaktinden çalmaktan öteye gidemiyor ne yazık ki.

Hikayeye ve dramatik yapıya farklı bir boyut katabilecek din olgusu da üstünkörü geçirilerek derinlemesine irdelenemiyor. Birçok korku filminin düstur edindiği ‘yobazlık tehlikelidir’ fikri şöyle bir parlayıp kayboluyor perdede ve bu özgünlükten uzak, giderek taklitçi tutumu “Kan Kokusu”nu daha da bayağılaştırıyor.

Filmin anlatı yapısı da çeşitli belirsizlik ve anlamsızlıklardan müteşekkil. Örneğin olay akışını günlere bölmek ve her yeni günün ismini ara yazılarla perdeye bindirmek “Yedi” (Se7en) gibi bir filmde işlevsellik taşısa da, “Kan

Kokusu”nda öylesine icat edilmiş, amaçsız bir üslupçuluktan başka bir izlenim yaratmıyor. Aksine senaryodaki zaafı bir kat daha belirgin kılarak filmin kendi kendini ayağından vurmasına sebep oluyor.

Jim Mickle’in yönettiği “Kan Kokusu”nun senaryo, biçim, anlatım gibi unsurları tökezlemeye başlayınca bu sefer de çözüm grafik şiddet sahnelerinde ve traji-komik bir şok etkisi yaratma çabasında aranıyor. Bu açıdan muhtemelen kan dondurucu olması öngörölmüş final sahnesi şayet ki absürtlük gayesi gütmüyorsa her anlamda çaresizliğin zirvesine yerleşiyor.

Yok eğer yamyamlık teması üzerinden bir mesaj vermekse niyet, neticesi kaş çizmek yerine gözdeşmekten ibaret oluyor.

“Kan Kokusu” bilinçsiz ve amaçsız bir film

tesiri bırakıyor her şeyden evvel. Ağır ve dengeli sayılabilecek bir tempo tutturması ya da grafik şiddet öğesini eşeğin kulağına su kaçırmadan, nispeten kararında değerlendirışı belki de işte bu sebepten kıymetli niteliklermiş gibi duruyor. Bu denli aksayan bir bütünün içinde 105 dakikanın hiç olmazsa bir kısmını doldurabilecek pürüzsüz parçacıklar arıyor gözleriniz ve elinizde kala kala bunlar kalıyor avuntu niyetine. Eh, aslında buna kanaat ederken şükretmekte de fayda var; birçok korku sineması örneğinde bu kadarı bile lüksten sayılıyor.

Rose’u canlandıran Julia Garner.

Rose’u canlandıran Julia Garner haricindeki oyuncular.

**JIM MICKLE’IN
FİLMİNİN SENARYO,
VE BİÇİM UNSURLARI
TÖKEZLEMeye
BAŞLAYINCA, BU SEFER
ÇÖZÜM GRAFİK ŞİDDET
SAHNELERİNDE ŞOK
ETKİSİ YARATARAK
ARANIYOR.**

BASKIN 2

ORİJİNAL ADI The Raid 2:
Berandal

YÖNETMEN Gareth Evans

OYUNCULAR Iko Uwais,

Arifin Putra, Julie Estelle,

Yayan Ruhian, Donny Alamsyah,

Arifin Putra, Oka Antara

YAPIM 2014 Endonezya

SÜRE 150 dk.

DAĞITIM M3 (Calinos)

BİR FİLMİN GÜZEL
DÖVÜŞ SAHNELERİ VAR
DİYE AKSİYON
SİNEMASININ
BAŞYAPITI İLAN
EDİLMESİ NE KADAR
DOĞRUDUR! BU FİLMDE
DE KARAKTERLER
HİÇ DERİN DEĞİL.

U ZAKDOĞU SİNEMASINI İLGİYLE TAKİP EDENLER BİLİRLER; ÇILGIN KOREOGRAFİLER EŞLİĞİNDE ÇEKİLMİŞ ATIŞMA VE kavga sahneleriyle dolu polisiye aksiyonlar, özellikle de Hong Kong’lu sinemacıların en usta olduğu tür sinemasını oluşturur. Ringo Lam, Dante Lam, Tsui Hark, Johnnie To ve tabii ki John Woo gibi bu tür sinemanın usta yönetmenleri kariyerleri boyunca bu türün hakkını veren çok iyi filmler yaptılar. Bu filmlerin hikayeleri en çok da bildiğimiz klişeler üzerine kuruludur, gizli polis mafyanın içine girer, düşmanla yaklaşır, bir ikilemin ardından özüne döner ya da Yunan tragediyalarındaki gibi trajik bir sona doğru ilerler.

Tabii ki her aksiyon filmi, özellikle de eskilerin tabiriyle bu tip ‘karate filmleri’, dört başı mamur karakterler sunmak zorunda değil. Nitekim kimse “Baskın” (Serbuan Maut) gibi bir filmde “Kırlı İşler” (Mou Gan Dou) gibi derinlikli bir gizli polis hikayesi de beklemiyor. Ama yine de yukarıda saydığımız yönetmenlerin de böyle aksiyona yüklenmiş tonla filmi olmasına rağmen hiçbirisi iki “Baskın” filmi kadar yüzeyde takılmıyordu.

İki filmde kahraman polis Rama karısından izin alarak aksiyona vuruyor kendini... Benzer sahnelerle üstelik; karısı hiç ses çıkarmadan dinliyor, Rama önünde diz çöküp “çok kısa bir süre gideceğim, vallahi de geri döneceğim inşallah” tadında konuşuyor... Sonrası kırılan kemik ve fişkırان kan sesleri...

Gallerli yönetmen Gareth Evans’ın 2012’de tüm dünyada ilgi gören üçüncü uzun metrajlı filmi “Baskın” aslında bir cümlelik hikayesiyle daha çok ikili-üçlü dövüş koreografileriyle ilerleyen bir film di...

17-18 kişilik bir polis özel hareket timi neredeyse bütün sakinlerinin esrarkes, gangster, hırsız ve katillerin oluşturduğu ve sahibinin bir uyuşturucu çetesi reisinin olduğu bir apartmana

baskın yaparlar. Ama apartmanın sahibi böyle bir baskın için oldukça tedariklidir. Apartmanın içinde bir bilgisayar oyunu bölümleri gibi (level) korkunç düşmanları aşı aşı büyük patrona (boss) doğru yol alır Rama... Hikaye bundan fazlasını zaten talep etmeyeceğiniz bir hikayedir. Ama en azından bir süre sonra içerideki haydutlardan birinin Rama’nın kardeşi olduğu ortaya çıkıyor da hikayenin dramı biraz daha güçleniyor.

Bu özellikle de yabancı basının bir başyapıt diye ilan edip ayakta alkışladıkları (ya da bir pazarlama stratejisi de olabilir) devam filminde ise ilk filmin parlak fikrinden (kısıtlı bir alanda yüzlerce katille başbaşa kalan ve çabucak azalacak olan 17 polis) son derece uzak, klişe bir hikaye ve karakterleri var. Her türlü kanunsuz işte türlü pislikleri yapan ama yine de onurlu

olmaktan filan bahseden kötü mafya babası; onun kontrolsüz, hırslı ve psikopat oğlu ve onların arasına sızan gizli polis Rama... O kadar az konuşuyor, aslında o kadar temiz bir adam ve öyle asosyal ki o fırlama mafya çocuğunun en iyi arkadaşı kıvamına filan gelebilmesi normalde mümkün değil! Hadi buna takılmadık, ilk filmde farklı rollerde izlediğimiz kimi oyuncuların ikinci filmde alakasız karakterlerde bir daha hikayeye dahil olmalarına ne diyeceğiz?

Ayrıca şöyle şeyler var: Kötüler herkesi çatır çatır vururken Rama'yı başka bir yerde öldürmek için yanlarına alırlar ki başka bir mekanda başka bir aksiyon sekansı çıkabilsin ortaya!

Aslında bunlara çok da takılmazdık, eğer karakterler birazcık daha derin olabilselerdi ya da bir duygu kırıntısı görebilseydik onlarda...

Mesele şu aslında: Ben eğer bir sinema filmi izlemek için karanlık bir salona gelmişsem ve 150 dakika oturacaksam aynı koltuğa, adamakıllı iyi yazılmış bir hikaye seyretmek isterim. İyi bir aksiyon filminden keyif almak uç uca eklenmiş iyi çekilmiş aksiyon sahneleri izlemek değildir. O zaman John Woo'nun "Sert Polis"inden (Hard Boiled) ve "Acımasız Katil"inden (The Killer), Johnnie To'nun "Election"ından, "Breaking News"undan, Ringo Lam'in "City on Fire"ından, "Full Contact"ından hatta "Kungfu Hustle" ve "Ong Bak" gibi filmlerden seçilmiş sahnelerden oluşan 150 dakikalık bir kolajı tercih edebilirim!

Çamur içinde geçen dövüş sahnesini ve metrodaki o çok vahşi sahnenin yönetmenlik hakkını teslim etmek gerek.

İlk filmde Rama'nın zor bela öldürdüğü Mad Dog'ı oynayan Yayan Ruhian bu sefer eklektik bir yan karakter!

**KÖTÜLER HERKESİ
ÇATIR ÇUTUR
VURURKEN RAMA'YI
BAŞKA BİR YERDE
ÖLDÜRMEK İÇİN
YANLARINA ALIRLAR Kİ
BAŞKA BİR MEKANDA
BİR AKSİYON SEKANSI
ÇIKABİLSİN!**

BIRAKMAK İSTİYORUM

YÖNETMEN Yücel Yolcu
UYUNCU Emre Üstünuçar

YAPIM 2014 Türkiye
SÜRE 90 dk.

DAĞITIM Mars Entertainment
Group (Böcek Film)

**İÇİMİZDEKİ 'NİKOTİN
CANAVARI'NA KARŞI
ZÜLFİKARLARLA
SALDIRIYA GEÇMEMİZİ
SAĞLAYAN BİR FİLM...**

TAM YİRMİ YIL ÖNCESİNİN 9 ŞUBAT'INDA, 'DÜNYA SİGARA GÜNÜ' DOLAYISIYLA AYDINLIK GAZETESİNDE 'SİGARANIN faydaları' nı savunan, epeyce ses getiren 'kontr' bir yazı yazmıştım. Aradan geçen sürede tiryakiliğimi sürdürdüm. Yalnızca bir kez, dokuz günlük bir tatil boyunca, bitiminde tekrar tütürmek üzere hiç sigara içmedim. Zaten dokuz gün boyunca da sigarayı aklıma getirmedığım dokuz dakika bile olmamıştı. Ama şimdi sigarayı savunmak, kapitalizmin 'sağlıklı yaşam' yalanlarına ve 'keyif ilkesi' ne yönelik saldırılarına karşı tütün üzerinden argümanlar geliştirmek niyetinde değilim. Ciddi bir sağlık sorunu da yok ama sigarayı eskisi kadar sevemediğimin farkındayım. Hatta 30 yıllık sevgiliyi 'aldatmak için' yol yöntem peşindeyim.

Yönetmenliğini Yücel Yolcu'nun yaptığı, terapist Emre Üstünuçar'ın anlatımlarına dayalı "Bırakmak İstiyorum" adlı belgesel, tiryakilerin içindeki 'nikotin canavarı' nı somutlaştıran ve tiryakiliğin devamı yönündeki 'bahanelerden' kurtulmak için ciddi destekler sunan bir çalışma.

Üstünuçar, öncelikle 'sigara sağlığa zararlıdır' söyleminin bir mücadele aracı olamayacağını anlatarak başlıyor işe ve mahvolmuş ciğerler, kesilmiş bacaklar vb. sergilemeden, psikolojik bağımlılıktan kurtulmak için atılması gereken adımları gösteriyor. Zaman zaman esprili bir dil de tutturan Üstünuçar, doğrusunu söylemek gerekirse, söylenmedik söz bırakmamış, anlatılacak ne varsa anlatmış, elinden gelen her şeyi yapmış. Seyirci sayısı bakımından yılın sürprizlerinden biri olmaya aday bulunan "Bırakmak İstiyorum", doğrusu hedefine ulaşan bir film. Galada Cem Yılmaz'ın esprileriyle hayli renklenmiş filmin, sigara konusunda ciddi ciddi 'derin soğutucu' etkisi yaptığını söylemek boynumun borcu. Kendi adıma, bahanelerden kurtuldum ve dokuz günlük bir tatil bekliyorum!

Plan-sekanslar mükemmel!

Lafın çok uzadığı anlar, seyircide "Tamam, yeter artık, bıraktım!" hissiyatı yaratıyor.

AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Altyazı

NİSAN 2014

İstanbul Film Festivali Dosyası
+ FESTİVAL SEYİR DEFTERİ

Dosya: En İyi Filmleriyle Alain Resnais

Wes Anderson'ın Büyük Budapeşte Oteli
+ FİLMİN BÜYÜK BOY POSTERİ

Cennetten Kovulmak: Ferit Karahan ile söyleşi

www.altyazi.net

33. İSTANBUL FİLM FESTİVALİ

**SEYİR
DEFTERİ**

BÜYÜLER EVİ: SİHİRBAZ KEDİ

ORJİNAL ADI The House Of Magic

YÖNETMENLER Jeremy Degruson,

Ben Stassen

SESLENDİREN Grant George

YAPIM 2013 Belçika

SÜRE 82 dk.

DAĞITIM Medyavizyon

**"BÜYÜLER EVİ:
SİHİRBAZ KEDİ",
BELÇİKA ANİMASYON
SİNEMASINDAN DAHA SIK
KONUŞACAĞIMIZI MÜJDELİYOR.**

1 997'DEN İTİBAREN, GENELLİKLE 3D VE IMAX SALONLARDA GÖSTERİLMEK ÜZERE ORTA METRAJ ANİMASYONLAR, FİLMLER filmler üretmek adını duyuran Belçika orijinali 'nWave Pictures', ayakları üzerinde durmaya ve adından başarıyla söz ettirmeye başladı çoktandır. "Beni Aya Uçur" (Fly Me To The Moon, 2008) ile uzun metrajla dümen kıran, "Sammy'nin Maceraları" (Sammy's Avonturen) serisiyle yoluna devam eden nWave, çok daha iddialı bir animasyonla karşımızda. Prodüksiyon kalitesi açısından Hollywood'daki benzerlerinden hiçbir farkı olmayan, senaryo ve 'her yaşa hitap edebilme' sorunsalını da aşmış görünen nWave, yavru bir kedinin macerasını çeşitli türlerle ve komediyle harmanlayarak doğru sonuca ulaşıyor.

"Merak kediyi öldürür" sözünü doğrularcasına, 'ailesi'yle otomobilde giderken fırlayan topun peşinden kendini yola atan pisicik, canını kurtarır kurtarmaz kendini tuhaf bir malikanenin bahçesinde buluyor. Yağmurdan korunmak ve karnını doyurmak isterken, bu evin çok iyi kalpli, emekli bir sihirbaza ait olduğunu

anlıyor. Canlandırdığı oyuncaklarla, tavşanı ve faresiyle yaşayan sihirbaz Lawrence, bir yandan ağgözlü yeğeni tarafından tehdit ediliyor. Kötü kalpli yeğen, amcasını evden çıkarıp huzurevine yatırmak ve mirasa el koymak niyetinde. 'Şimşek' adını alan kedicik de, evin diğer sakinleriyle birlikte yeğene karşı savaşılmaya başlıyor.

Canlanan ve kendi başına hareket eden oyuncaklarıyla "Oyuncak Hikayesi"ni (Toy Story), oyuncaklara can veren sihirbaz Lawrence karakteriyle "Pinokyo"yu ve kötü kalpli yeğene karşı verilen topyekun mücadeleyle "Evde Tek Başına" (Home Alone) gibi filmleri akla getiren "Büyüler Evi: Sihirbaz Kedi", 3D avantajını da kullanarak seyirciyi sarıp sarmalamayı biliyor. Ve Belçika animasyon sinemasının yakında adından daha sık söz ettireceğinin sinyallerini veriyor.

Girişte, Şimşek'in cadde ortasında arabaların altında kalmak üzere olduğu sahneler çok başarılı.

Kusur sayılır mı bilemedik ama hikayenin tanıdık gelmesi ve daha önce izlenmiş hissi vermesi.

CAVA

SİNEMA&AUDIOVİZÜEL SANATLAR ENSTİTÜSÜ

MASTERCLASS
Filmin ustaları CAVA'da ders verecek

10 NİSAN-15 HAZİRAN 2014

CAVA Enstitü'den Ustalar Geçidi
TÜRKİYE Sineması'nın usta isimleri CAVA Enstitü'nün Masterclass programı kapsamında 20 Ekim-05 Ocak tarihleri CAVA'ya Ankara'ya sinema geliyor

Bozkırda yeni sinemacılar yetiştirilecek
Ankara'ya sinema geliyor

Usta isimler sinema severlerle bir araya geliyor

SİNEMA BULUŞMASI

CAVA calls for cinema lovers

Türk sinemasının ünlüleri ders verecek

Ünlü isimler, Başkent'te iki ay sinemayı anlatacak

Ünlü sinemacılar Başkent'e geliyor

Türk sinemasının başkent buluşması

Leonard Retel Helmig speak at CerMod

CAVA HAZİRAN

BAŞKENTTE

CAVA Enstitü'sü

SİNEMA ATÖLYELERİ

A: Abay Kunanbay Cad. No:17/5 Kavaklıdere | Ankara
T: 0(312) 417 22 11 E: info@cavainstitute.org W: www.cavainstitute.org

YAPIM
Eki

Altıyazı

arzu
pencere

Ekşi Sinema

radio
odtÜ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

AŞK OYUNU

★
YÖNETMEN Umut Yüksel
OYUNCULAR Kemal Uçar,
Pınar Göktaş, Ebru Öztürk,
Lemi Filozof, Dilşah Demir
YAPIM 2014 Türkiye
SÜRE 92 dk.
DAĞITIM Tiglon (Ezgi Film)

**“AŞK OYUNU”, FUTBOL
SEVDALISI SEVGİLİSİNİ TERK
EDİP SONRA DA İNTİKAM
PEŞİNE DÜŞEN BİR KADININ
HİSTERİSİ ÜZERİNE KURULU.**

FUTBOLUN KENDİNE ÖZGÜ DOĞASI VE ÖNERMELERİ İÇİNDE BELKİ DE EN KLASİKLERİNDEN BİRİDİR ‘YAKALAYINCA ATACAKSIN...’ Zaten eğer sen bu önermeye uymazsan, oyunun bir başka pratiği devreye girer ve bir de bakarsın ki, ‘Atamayana atmışlar...’ Öyküsünü ve çıkış noktasını futbol üzerine kuran ama eline geçen fırsatı değerlendiremediği gibi bir sahadan açık farklı bir hezimetle ayrılan “Aşk Oyunu”, sadece İngilizlerin deyimiyle ‘güzel oyun’ adına değil, ‘yedinci sanat’ adına da boşa harcanmış bir proje olmaktan kurtulamıyor.

Yakın zamana kadar bu toprakların en büyük ‘sinemasal’ sorunları teknik alanda belirir, çoğu kez fikri olanlar teoriden pratiğe geçemediklerine yanıp dururlardı. Gerçek böyle miydi bilinmez ama en büyük savunma mekanizmaları bu eksenle kurulurdu. Bugün ise adeta eline kamerayı alan üzerinde hiç düşünülmemiş ya da ‘Kervan yolda düzülür’ misali çalakalem çiziktirilmiş sinopsislerle yola çıkıyor ve olan öncelikle bu filmleri izlemekle yükümlü (!) eleştirmenlere oluyor. Hoş, bu bizim işimiz,

sızlanmaya belki hakkımız yok ama insan istiyor ki o filme emek verenler de iyi kötü birtakım izler bırakabilsinler, özellikle sanat yolculuklarının başında. “Aşk Oyunu”, futbol sevdalısı sevgilisini terk edip sonra da intikam almak için birtakım numaralara başvuran bir kadının histerisi üzerine kurulu da denilebilir. Ama böyle biriyle ilişki yaşayıp da ‘şampiyonluk maçı’ndan bihaber olmak bile filmin kendi içindeki inandırıcılığını yitiriyor. Hoş, öykü boyunca bu türden zorlama ve mantık dışı o kadar sahne ve aksiyon var ki...

Sonuç? Bence ortada boşa harcanmış bir emek ve proje var. Oyunculuklar açısından ise Lemi Filozof (canlandırdığı karakter ‘Tipitip’i andırıyordu) nispeten dikkat çekici bir performans sergilerken Ali İhsan Varol da ‘kıssadan hisse’ misali akılda kalıcı bir iz bırakıyor.

Ana karakter Cevat’ın Abant’taki evi insana huzur veriyordu ama bu da ‘sinemasal’ bir veri değil elbet.

Futbolla yatıp kalkan bir ülkede oyuna ilişkin en klişe esprileri bir araya getirmek özel maharet istiyor!

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

MANDIRA FİLOZOFU

YÖNETMEN Müfit Can Saçınıtı
UYUNCULAR Müfit Can Saçınıtı,

Rasim Öztekin, Ayda Aksel,
Eser Eyüboğlu

YAPIM 2014 Türkiye

SÜRE 110 dk.

DAĞITIM Cine Film (MinT Yapım)

**“MANDIRA FİLOZOFU”,
ÜNİVERSİTE BİTİRİP, ŞEHİRDE
ÇALIŞMAYI REDDEDEN VE
MEMLEKETİNE YERLEŞEN
MUSTAFAALİ’NİN ÖYKÜSÜ.**

BİZDE HİÇBİR ZAMAN MODASI GEÇMEYEN “ASLINDA BİR SAHİL KASABASINA YERLEŞECEKSİN” TÜRÜ ORTA SINIF HAYALİ, seçimde beklentileri karşılanmayanlar tarafından yeniden sıkça dile getirilmeye başladı. “Mandıra Filozofu”, üniversite bitirip, şehirde çalışmayı reddeden ve memleketi Çökertme’ye yerleşen Mustafaali’nin bu hayali savunmasını konu ediniyor.

Senaryosunu ve yapımcılığını Birol Güven’in üstlendiği film, “Çocuklar Duymasın” dizisindeki aynı adlı karaktere dayanıyor. Çalışmaya, paraya karşı bir adam, sürekli okuduğu kitaplardan hayatın anlamı temalı alıntılar yapıyor hikayeye göre. Müfit Can Saçınıtı da sadece başrolü oynamamış, yönetmenliğini de yapmış. Mesele, Çökertme’de ortak mülkiyeti olan bir araziyi akrabaların hepsi satmak isteyip de sadece Mustafaali direnince çıkıyor. Cavit (Rasim Öztekin) adında pek zengin bir patron, koydaki araziye almaya niyetli. Kalkıp Mustafaali’yi iknaya geliyor ve onunla vakit geçirdikçe kafası karışıyor. Çalışmaya karşı olmak kulağa hoş gelse de,

filmin önerebildiği, çalışmaya ihtiyacı olmayanlar için şehir hayatından vazgeçmek gibi bir şey. İkna ede ede memleketin en zengin adamını ikna ediyor. Çalışmayı tercih edip etmeyeceği sorulmayan ama geçinmek için buna mecbur olan çoğunluk ise, bu söylemin dışında anlaşılan. Zaten filmde onlarca kez geçen ‘modern hayat’, ‘serbest piyasa’ gibi laflara rağmen bir kez ‘kapitalizm’ denmemesi ‘filozof’un felsefesine dair bir işaret olmalı: Sadece bir koyda toprağı olanlar ya da onu alacak parası olanlar için tatili uzatmak...

Şive ve temasıyla “Entelköy Efeköy’e Karşı”yı akla getirse de, onun kadar komik ve derin değil.

Köylük yerde zorluk çeken Cavit’in sosyetik eşi, arsayı satıp evlenmeye çalışan amcaoglu, çok konuşan sevimli anne gibi yan karakterler eksik değil. Ama hiçbir filmi yavanlıktan kurtaramıyor.

Sosyal medyaya dair espriler epey renkli ve yerinde.

Doğal beslenmek güzel elbette ama doktorun verdiği bütün diyetlere karşı çıkmak sağlıklı mıdır?

SİNEMAMUZİK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

MELEKLERİN MUCİZESİ

YÖNETMEN Biray Dalkıran

ÖYUNCULAR Hakan Türkşen,

Gaye Gürsel, Cem Kılıç, Yıldız Asyalı,

Ayşen Gruda, Altan Erkekli

YAPIM 2014 Türkiye

SÜRE 90 dk.

DAĞITIM Özen Film

(Yazz Film Yapım)

**BİRAY DALKIRAN MASALLAR
MUCİZELER DİYEREK İLERLİYOR
AMA ŞİMDİYE KADAR DOĞRU
DÜZGÜN ANLATTIĞI BİR MASAL
DA MUCİZE DE YOK ORTADA.**

MELEKLER VE İNSANLARI ROMANTİK FİLMLERDE BİR ARAYA
GETİRMEK YENİ BİR FİKİR DEĞİL. SINEMA TARİHİ BU FİKİR
üzerine kurulu nice fantastik filmle dolu.
Ama sinemamızın bu tür denemelere pek
açık olmadığı da aşikar. Bir tek Atıf Yılmaz
“Arkadaşım Şeytan” ile “Nihavend Mucize”de bu
tür sularda yüzmüştü. Açıkçası iki filmin de
hakkının teslim edildiğini söylemek zor. İşte
Biray Dalkıran da “Meleklerin Mucizesi”nde
böylesi bir bakır alanda yürüyor. Film kağıt
üzerinde iyi duran ama izlenildiği zaman hayal
kırıklığı yaratan filmlerden biri olarak kalıyor.

Filmin, kabaca, intihar etmeyi bile
beceremeyen hayata küsmüş bir yazarın yeniden
hayata tutunmasının öyküsü olarak
özetlenebilecek konusu dikkate değer ama o
kadar. Böylesi bir konu daha senaryo aşamasından
başlayarak bir baştan savmalıklı film haline
getirilmiş adeta. Diyaloglarında, oyuncu
performanslarında, yönetmenlik tercihlerinde
hep bir olmamışlık hali var. Oysa fikir ve konu iyi
işlense, doğru tercihler yapılsaymış ortaya iyi bir

‘iyimser’ film çıkabilirmiş.

Başroldeki Hakan Türkşen sanki zoraki
oynuyormuş gibi davranıyor. İsteksiz... Tamam,
karakter hayata bağlanma konusunda isteksiz ama
oyuncu neden bu kadar isteksiz rol yapar, bunu
anlamak zor. Ayrıca Gaye Gürsel ile Türkşen’in
ciddi bir kimya sorunu var. Hani Cem Kılıç’ın
filmi sürükleyen performansı olmasa “Meleklerin
Mucizesi” akışkanlığını iyice yitirecek. Oyuncu
yönetimi konusundaki bu baştan savmalık, sahne
kurmada da kendini gösteriyor. Bir de kimi
sahnelerdeki cinsiyetçilik karşısında nutkunuz
tutuluyor. Son olarak Biray Dalkıran masallar
mucizeler diyerek sinema kariyerinde ilerliyor
ama şimdiye kadar ne doğru düzgün anlattığı bir
masal var elde ne de mucize gösterdiği bir filmi.
Bizden söylemesi...

Ayşen Gruda’nın varlığı. Doğru düzgün bir sahnesi var
ve iz bırakmayı biliyor.

Altın Bama Akademisi bu filmde iyi adaylık çıkarır.

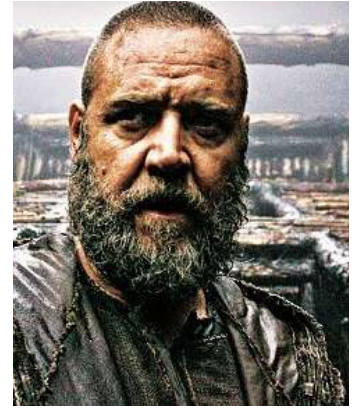
BASKIN 2

ÇOCUK BÜYÜTME REHBERİ

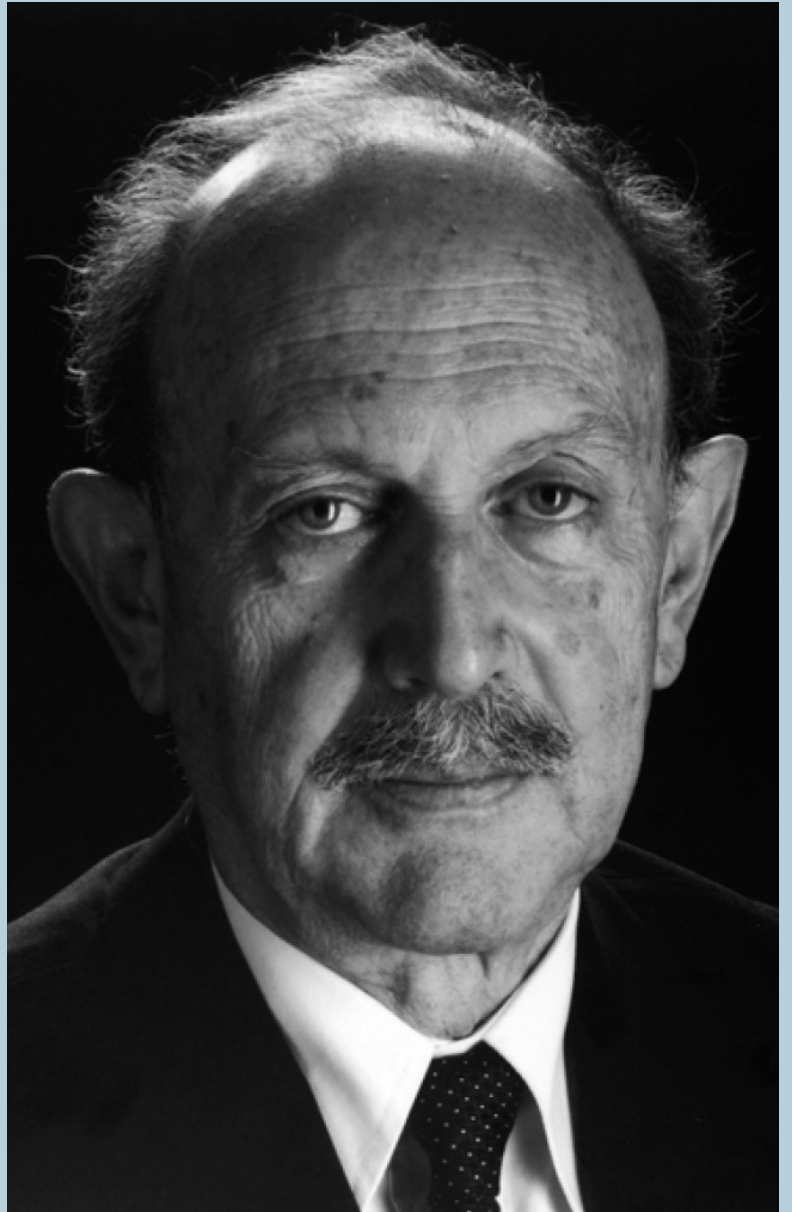
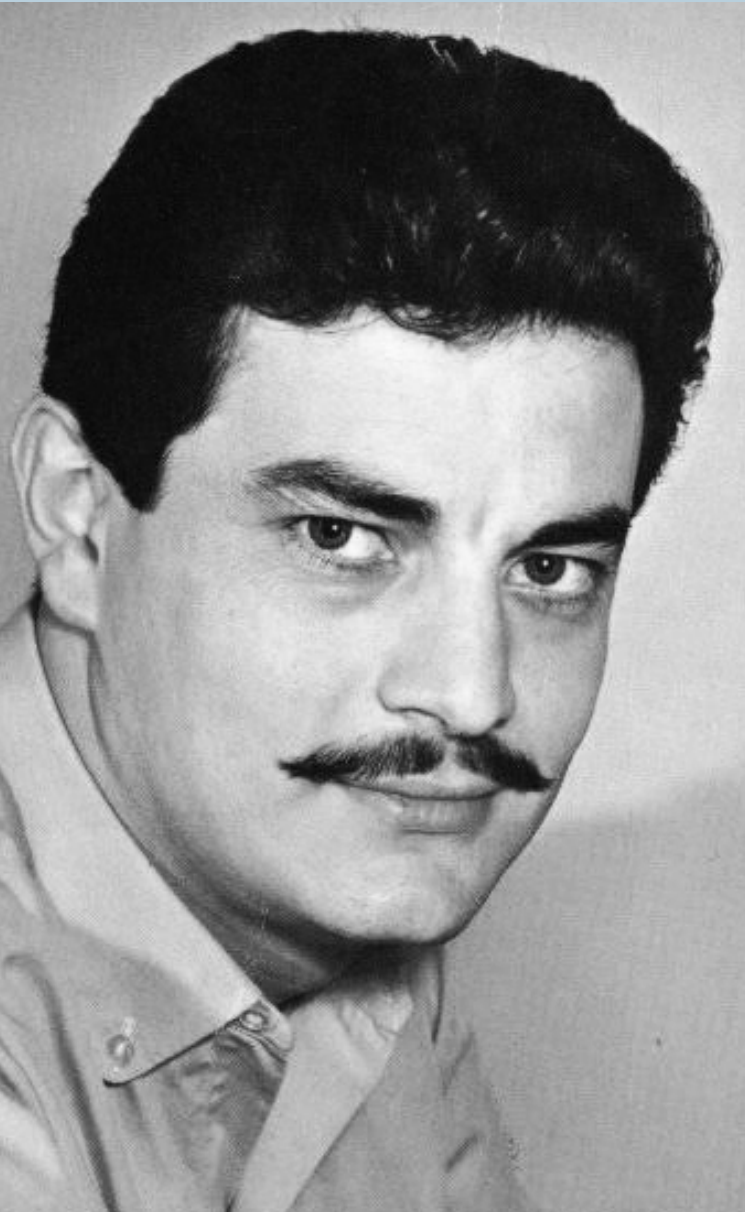
MANDELA: ÖZGÜRLÜĞE GİDEN UZUN YOL

NUH: BÜYÜK TUFAN

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
AŞK OYUNU				★			
BASKIN 2	★★			★★		★★	
BIRAKMAK İSTİYORUM		★	★★★★	★★	★★		
BÜYÜLER EVİ: SİHİRBAZ KEDİ		★★★★					
ÇOCUK BÜYÜTME REHBERİ					★★		
KAN KOKUSU		★★★★					
MANDELA: ÖZGÜRLÜĞE GİDEN UZUN YOL	★★★★	★★★★				★★★★	
MANDIRA FİLOZOFU							
MELEKLERİN MUCİZESİ						★★	
NUH: BÜYÜK TUFAN	★★	★★★★		★★	★★★★	★★	★★★★
ADALET İÇİN	★★★★	★★★★				★★★★	
ANMAR		★★			★		
BÜYÜK USTA	★★★★	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	
GÜZEL VE ÇIRKIN				★★★★			
HAZİNE AVCILARI	★★	★★	★★		★★		
HIZ TUTKUSU	★★	★★		★★			
KEMERLERİNİZİ BAĞLAYIN	★★★★			★★	★★	★★	★★★★
KÖKSÜZ		★★★★	★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	
MAVİ RİNG			★★★★		★★★★		
MEDDAH			★★	★★	★★	★★	
NON-STOP						★★★★	★★
PERİ MASALI					★		
SOĞUK	★★★★	★★★★		★★	★★★★	★★★★	★★
YVES SAINT LAURENT							★★★★
ZAMAN MAKİNESİ 1973		★★			★★		

TÜRK SİNEMASI GÖRSEL HAFIZA PROJESİ-15

Boğaziçi Üniversitesi Mithat Alam Film Merkezi'nin yürüttüğü sözlü tarih çalışması "Görsel Hafıza Projesi"nin 15. adımı, **Oğuz Onaran, Feyzi Tuna ve Tanju Gürsu**'nun röportajlarından oluşuyor ve sinema tarihimize dair çok ilginç anekdotlar içeriyor.

TAM 125 HAFTA GEÇMİŞ... MİTHAT ALAM FİLM MERKEZİ'NİN SÜRDÜRDÜĞÜ GÖRSEL HAFIZA PROJESİ'NİN ÖNEMİ VE 11. DVD'NİN İÇERİĞİ (TUNCAL KURTİZ, SUZAN AVCI, İLHAM FİLMER) HAKKINDA

Arka Pencere'nin 107. sayısında yazmıştım. Geçenlerde Oğuz Onaran, Feyzi Tuna ve Tanju Gürsu'yla röportajları içeren 15. DVD de çıktı. Tekrarlayayım, 40-45 dakikalık bu röportajlar sinemamızın derinlerine dalmak, birinci ağızdan tanıklıkları dinlemek açısından gerçekten birer hazine niteliğinde. Sinema yazarları ve sinema tarihçileri için çok sayıda yazı ve araştırma konusu mevcut ki Onaran, Tuna ve Gürsu'nun anlattıklarından en azından 10-15 makale çıkartılabilir.

Örneğin tam da özerk bir sinema kurumunun ya da sinema enstitüsünün tartışıldığı şu günlerde, Ahmet Taner Kışlalı'nın kültür bakanı olduğu dönemde Sinema Dairesi Başkanı olarak görev yapan Oğuz Onaran'ın "Hiçbir şey yapamadık o zaman. Hatta aslında büyük bir de hata yaptık" diyerek anlattıkları... Onaran, "Onat vardı İstanbul'da. Vecdi Sayar, Nijat Özön, Mahmut Tali Öngören, bir kurulumuz vardı. Özerk sinema kurumu kurmak istedik, ne işe yarayacaksa, şimdi düşünüyorum da. Yapılacak şey yardım, kredi vermek..." diyor ve kendi bakış açısından sorunun çözümünün özerk bir sinema kurumu değil, sinemaya yönelik doğru devlet politikaları oluşturmaktan geçtiğini vurguluyor. Sansürü kaldırmak, daha doğrusu 'değiştirmek' için de çok uğraştıklarını, ancak başaramadıklarını da belirtiyor Onaran. Yepyeni bir kurum oluşturma hem zor hem de pahalı olması nedeniyle Sami Şekeroğlu'nun başında bulunduğu enstitüyü kullanmak istediklerini, ancak o zamanlar Şekeroğlu ile Onat Kutlar-Vecdi Sayar çizgisinin

birbirlerine 'can düşmanı' olduğunu hesaba katmadıklarını anlatan Oğuz Onaran'ın kurucusu olduğu Ankara Film Festivali'yle ilgili söyledikleri de düşündürücü: "Seyirci yoktu!"

Onaran'la aynı liseden, İzmir Atatürk Lisesi'nden mezun olduğumuzu öğrendiğimi de not düşeyim.

"Yasak Sokaklar" (1965), "Kızgın Toprak" (1973), "Seni Kalbime Gömdüm" (1982), "Kuyucaklı Yusuf" (1985) gibi sinema filmleri ve çok sayıda televizyon dizisiyle tanıdığımız Feyzi Tuna da Söke'de geçen çocukluğundan ve babasından gizli gizli seyrettiği filmlerle içinde büyüyen sinema sevgisine, Yeşilçam'la tanışması ve üçüncü asistanlık yaparak başladığı kamera arkası çalışmalarından, yapımcının iflasına yol açan, kendisi hakkında da "Yetenekli gibi görünüyor ama ticari sinemayla hiç ilgisi olmayan hıyarın biri" denilmesine yol açan ilk yönetmenlik denemesine kadar, çok renkli, bilgilendirici, öğretici şeyler söylüyor. "Her seansa gidiyordum seyircinin tepkisini görmek için. Salonda 120 kişi varsa, film boyunca o kadar çok insan çıkıp gidiyordu ki en sonunda iki üç kişi kalıyordu. Onlar da bu genç yönetmen bakalım ne yapmış, nasıl bir film çekmiş diye merak eden sektörden insanlardı" diyor Tuna.

Feyzi Tuna'nın, asistanlığını yapmış olduğu Semih Evin'in çekimler sırasında neden hiç klaket kullanmadığına ilişkin anlattıkları da unutulacak gibi değil. Olur da yapımcıyla arası bozulursa, kendisinden sonra gelen yönetmen işin içinden çıkamasın diye klaket kullanmamayı tercih edermiş Evin!

Yapımcı-yönetmen-senarist-oyuncu Tanju Gürsu da 15. DVD'nin son sanatçısı olarak çıkıyor karşımıza. 27 Mayıs

döneminde yarıda bıraktığı hukuk öğreniminin ardından Yeşilçam'a adım atan ve Aydın Arakon'un "Fosforlu Oyuna Gelmez"inde (1962) daha ilk planda Fatma Girik'le öpüşmek gibi zorlu bir işin altından dizleri titreyerek de olsa kalkan Tanju Gürsu, "Duvarların Ötesi" filminin Venedik'e davet edilmesine rağmen festivale neden katılamadığını (kopyalar trende kaybolmuş!), "Keşanlı Ali Destanı"nın çekim aşamasından sansür ve sinemamızdaki örgütlenmelere kadar epeyce konuyu dile getiriyor Gürsu. Ancak... Tanju Gürsu'yu biraz olsun tanıyanlar bilir ki kendisini dünyanın, yani Türk sinemasının merkezine koymayı ve biraz da 'Yeşilçam'ın ağası' gibi davranmayı çok sever. Bu kez de 1977'nin 5 Kasım'ındaki ünlü 'Sansüre Hayır Yürüyüşü'nden başlayarak, "Onu da ben yaptım, bunu da ben yaptım" demeyi sürdürüyor. "O yürüyüşü ben organize ettim, Türk sinemasının yüzde 95'i geldi" demekle yetinmiyor, "Zaten bütün derneklerin kurucusu, yöneticisi, genel sekreteri benim" diye de ekliyor.

Emeği geçen herkese teşekkür borçluyuz.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

HİROŞİMA SEVGİLİM

Alain Resnais imzalı “Hiroşima Sevgilim”in (**Hiroshima, Mon Amour, 1959**) temel meselesinin ne olduğunu dillendirmek pek de kolay bir iş değil aslında. Zira bu öyle bir film ki, her izleyenin **farklı yargılara** varması mümkün. Fakat temel itibariyle **hafıza ya da anımsamak üzerine** bir film olduğu da savunulabilir. Baş kahraman Elle de anımsıyordu işte zoraki; geçmişini, eski sevgiliyi, acıları, bombaları, **bedenleri yırtıp geçen düşman mermilerini**, deliliği, savaşı... Belki de **tüm insanlığın acılarını**, kaderini ve tarihini...

FRANSIZ ‘YENİ DALGA’SININ ÖNCÜLERİNDEN ALAIN RESNAIS 1 MART 2014’TE, 91 YAŞINDA ARAMIZDAN AYRILDI. İLERLEMİŞ YAŞINA RAĞMEN SON ANINA KADAR SİNEMADAN KOPMAMIŞ, HEP SİNEMAYI DÜŞÜNÜŞÜ VE YAŞAMIŞ, DAHASI FİLM ÇALIŞMALARINI AKTİF BİÇİMDE SÜRDÜRMÜŞTÜ. HER FİLMİYLE SİNEMA SANATINI GELİŞTİRMEYE VE tazelemeye kendini adanmış isimlerden, ustalardan biriydi Resnais.

Yeni Roman akımının güçlü seslerinden Fransız yazar Marguerite Duras yaşasaydı bugün tam 100 yaşında olacaktı. Verdiği sayısız edebiyat eserinin yanı sıra, sinemaya da senarist ve yönetmen sıfatlarıyla hatırı sayılır katkılarda bulunmuş çok yönlü bir kişilikti Duras. Sinema alanındaki çalışmaları kısa metrajdan belgesele, deneysel film den kurmacaya büyük çeşitlilik arz ederken, edebiyatla da yoğun bir etkileşim içindeydi.

Resnais ve Duras’ın ortak noktası ise elbette ki Yeni Dalg’a’nın simge filmlerinden “Hiroşima Sevgilim”di (Hiroshima, Mon Amour, 1959). Resnais’yi yönetmenlik kariyerinin zirvesine taşıyan yapım Duras’ın özgün senaryosuna dayanmaktaydı ve işin gerçeği, yazarın edebiyatçı kişiliğinden derin izler taşıyordu. Kaldı ki, “Hiroşima Sevgilim”i bir sinema yapıtından öte, film ile literatürün bir bileşkesi olarak değerlendirmek daha makul görünmekte.

Filmin taşıdığı yoğun metinsellik ve hikâye anlatım sinemasından

soyutlanmış hali onu içine girilmesi, anlamlandırılması güç bir seyirliğe dönüştürüyordu. İkinci Dünya Savaşı’ndan yıllar sonra bir filmin çekimleri için Hiroşima’ya giden Fransız aktris Elle (Emmanuelle Riva) burada tek gecelik bir ilişki yaşadığı Japon mimar Lui’ye (Eiji Okada) karşı beklemediği hisler beslemeye başladığını fark ediyor ve hatırlamaya başlıyordu. Yahut çok derinlere gömdüklerini bir bir su yüzüne çıkarmaya... Filmin hikâyesi kaba hatlarıyla bundan ibaretti gerçekten; acı ve eziyet dolu geçmişini dile döken Elle’in bir nevi itirafnamesi.

“Hiroşima Sevgilim”in temel meselesinin ne olduğunu dillendirmek pek de kolay bir iş değil aslında. Zira “Hiroşima Sevgilim” öyle bir film ki, her izleyenin farklı yargılara varması mümkün. Fakat temel itibariyle “Hiroşima Sevgilim”in hafıza ya da anımsamak üzerine bir film olduğu da savunulabilir. Elle de anımsıyordu işte zoraki; geçmişini, eski sevgiliyi, acıları, bombaları, bedenleri yırtıp geçen düşman mermilerini, deliliği, savaşı... Fakat anımsadıkları yalnızca kendi geçmişi ve acılarından ibaret değildi; belki de tüm insanlığın acılarını, kaderini ve tarihini anımsıyordu...

Hiroşima’ya atılan atom bombasının sonuçlarını gözler önüne seren açılıştaki 15 dakikalık bölümle insanlık tarihinin utanç

belgelerinden birini tüm çıplaklığıyla ortaya koyan Resnais şoke edici bir giriş yapıyordu filmine.

Yönetmenin film boyunca peşini bırakmayacağı, kalıpların ötesindeki üslubunun da habercisiydi bu girizgâh. Derin edebi dilini belgesel ile avangard film arasında gidip gelen şaşırtıcı stiliyle birleştiren yönetmen, üzerine kimi sürrealist dokunuşlar eklemeyi de ihmal etmiyordu.

“Hiroşima Sevgilim” sırtını edebiyata yaslayıp, bizi Elle’in iç sesiyle baş başa bırakırken aslında tehlikeli bir dışsalılık yaratma riskini de beraberinde taşıyordu. Resnais’nin yönetmenliğindeki asıl hayranlık uyandıran nokta işte tüm bu riskleri bertaraf ederken, kendi yaratıcı sinema diline de sağlam bir zemin kurmasıydı. Ağır kaydırmalı çekimleri, muazzam görüntü çalışması, çarpıcı ve detaycı kurgusu, beklenmedik yakın planları Elle’in iç dünyasına girmemizi kolaylaştıran bir anlatım biçimi yaratmakla kalmıyor, filme bıçak keskinliğinde bir şiirsellik de katıyordu.

Resnais’nin kamerası ışıltılı sokaklarından bile hüznün fişkıran Hiroşima’nın da, bir hayalet kenti andıran Nevers’in de adeta bir rüyadan fırlayıp gelmiş gibi duran zevahirlerini alıp filmin karakterlerinden birine dönüştürüyordu. Hiroşima’nın müzeleri, otel

koridorları, hastaneleri, gece kulüpleri insanların varlığına rağmen yalnızlık ve keder kokuyor, sessiz kırları, boş sokakları ve insanların usulca geçip gittiği köprüleriyle Nevers sanki bu dünyaya ait değilmiş izlenimi veriyordu.

Ve savaş... Duras ve Resnais’nin tavrı çok netti; savaş bir yüz karasıydı. Bir düşman askerine âşık olma günahını işleyen Elle işte bu yüzden yalnızca kendi buhranlı geçmişini değil, o güne dek hiç görmediği Hiroşima’yı da hatırlıyordu.

“Hiroşima’da her şeyi gördüm” diyordu Elle. Çünkü Hiroşima ile Nevers’in birbirinden farkı yoktu. Hiroşima neyse Nevers de oydu. Öldürülen tek bir düşman askeri de, katledilen milyonlar da aynı yüz karası nefretin ürünüydü. Tüm unutmaz çabalarımıza rağmen Hiroşima da, Nevers de kara birer leke olarak hafızamıza sinecekti.

“Hiroşima Sevgilim”in büyük, süslü sözleri yoktu. Aksine hepi topu iki sözcüğü vardı sadece: aşk ve savaş. Tek bir cümleye de sığıyorlardı üstelik. İşte bu yüzden benzersiz bir film “Hiroşima Sevgilim”. İki aykırı sanatçının, iki düşünürün insanlığa hem armağanı hem de sorumluluğu ve sorgusuydu. Unutuş, sevgi, alçalış, nedamet ve horgörüydü sordukları. Her şeyi görmüştük “Hiroşima Sevgilim”de. Hepsini hatırlıyorduk.

ERDOĞAN'IN EN UZUN GÜNÜ

Şiddeti, öfkeyi, **haksızlığa uğrama** hissini bütün hücrelerimizde bir yıla yakın bir süredir hissediyoruz. **Can Dündar**'ın taze belgeseli “Erdoğan'ın En Uzun Günü”, bu **öfkelenme** sürecinin ortasındaki o **patlama** noktasını anlatıyor; ertesi güne ışık tutuyor; bugüne selam çıkıyor.

TOPÇU KİŞİSİ, GEZİ PARKI, GEZİCİLER, ÇAPULCULAR, FAİZ LOBİSİ, SERMAYE ODAKLARI, KAHRAMAN TÜRK POLİSİ, ATEİSTLER, TERÖRİSTLER, AYAKKABI KUTULARI, BAYRAM HARÇLIKLARI, SIFIRLAMALAR, 'BABACIM'LAR, 'DÜPLA'LAR, MONTAJLAR, KAĞIT ÖĞÜTÜCÜLER, 'OKYANUS ÖTESİ', PENSİLVANYA, VAİZ LOBİSİ, 'ALO FATİH', haramzadeler, 'Cehape' zihniyeti, kara ittifak, robot lobisi, milli irade, 'başçalan', yolsuzluk, rüşvet, hukuksuzluk, 'biz ve bunlar', 'siz ve onlar', kutuplaşma, ayrışma, 'İkinci İstiklal Savaşı' ve birkaç nefese sığmayacak nicesi... Kırk yıl düşünsek mantıklı bir zeminde türetmeyeceğimiz bu 'mitoloji', bir şekilde, su gibi akıp geçiveren son bir senenin özeti... Bir Tolkien'in ya da bir Lucas'ın ancak fantastik bir evrende bütünleyebildiği bu siyasi çevre, Türkiye'de yaşayan sıradan bir insanın gündelik uğraşı haline geldi. Ülkenin koskocaman bir bölümü, şiddet ve suç içerikli yanlışların havuzunda tutunabildiği tek muhtemel doğru olan mantığına sarılmış bir şekilde, aklıselim kalmaya çabalyor. Bildiği tüm sınırları zorlayarak, öfkesini büyük oranda nadasa bırakarak...

Medyanın kayda değer oranda bir tür kukla görevi üstlendiği Türkiye'de, Artı Bir televizyonunda tanındık cesaret sınırlarını zorlayarak 'fark yaratan' Can Dündar geçtiğimiz günlerde 'kolay ama zor' bir işe soyundu. 17 Aralık Operasyonu neticesinde internete sızdırılan ses kayıtlarını kronolojik olarak dizdi ve bir anlamda 'montajı beklenmeyen yerden yaptı'.

"Erdoğan'ın En Uzun Günü" bir saati bulmayan süresince bölük pörçük bir şekilde sızdırılan, illegal yahut legal dinlemeleri, 17 Aralık Salı gününün zaman çizelgesine oturtuyor. Devletin en üst makamında bulunan Başbakan Erdoğan ve kabinesinde çalışan birçok bakanın adının bulunduğu yolsuzluk operasyonu, oldukça basit bir kurguyla belgeleniyor.

Belgesel, bir yandan hükümet cephesinden gelen 'zaman ve mekan' itirazlarına karşı oldukça rasyonel tabanlı bir cevap veriyor, diğer yandan da Türkiye'nin içerisinde debelendiği vahim durumu abartmadan (belki de abartılmasının pek imkan dahilinde olmamasından) ve küçümsemeden portreliyor.

"Erdoğan'ın En Uzun Günü"nü seyrederken belgesel izleyeninden çok az efor bekliyor. Bu kısıtlı beklentinin temelini ise elbette ki rasyonel düşünce, izan ve elbette ki vicdan oluşturuyor. Neredeyse sadece ve sadece dinlemeleri baz alan bir belgeseli, söylendiği gibi, 'yönlendirici' olarak yaftalamak bir tür kaçış psikolojisinin ürünü sanki. Ses kayıtları o kadar baskın ki, Dündar'ın kayıtlar arasına yazdığı enformatif ve boşluk doldurucu metnin

tonunu tartışmak dahi anlamsız olacaktır. İlk celseden söyleyelim ki, Can Dündar bir hamaset duygusuyla hareket etmiyor.

Can Dündar'ın belgeseli, içeriğinde, gündeme dair bilinmeyen bir şey takdim edeceğini vaat etmiyor. İşin ilginç yanı ise baskın paradigmadaki eksi hanesine yazılacak bu durumun bugünkü algıda artı hanesine yazılacak olması. Zira içinde çırpındığımız gündem, uzun bir süredir kendi adına konuşuyor. Artık, çok iyi bir gazetecinin dahi yaşananlar üzerine ekleyebileceği bir kelime yok. Dündar bu sorumluluğun farkında olarak sadece basit bir matematik problemini çözmenin peşine düşüyor. "X'ten y çıkarırsak kaç kalır?" ya da "a, b'ye 'ne kadar' eşittir?" türünden bir soru bu... Cevabını herkesin verebileceği, ancak nedense kimsenin ciddi anlamda peşine düşmediği...

Nihayetinde saatler birbirini tutuyor, aritmetik -denenince- sorunsuz çalışıyor, dayanaksız itirazlar anbean sıfırlanıyor. Baklava çalan çocuğun aldığı birkaç yıllık hapis cezası nasıl ki 'sandık'ta tartışılmıyor ve aklanamıyorsa, böylesi bir suç iddiasının da mahkeme salonu görmesi gerekliliği ayan beyan ortaya çıkıyor. Tıpkı birkaç satır yukarıda da bahsettiğimiz gibi... Bu belgesel, bir matematik işi, sırtını matematiğin tartışılmazlığına yaslıyor... Muhtevasında problemler, çözümler, en geniş perspektifle de pozitif bilimsel bir yaklaşım taşıyor.

Belgeselden geriye ise yoğun bir "Keşke Alan J. Pakula ve Sydney Pollack, gerçek olaylardan uyarlanmış bu korkunç senaryoyu okuyabilseydi..." hissiyatı kalıyor.

Hırsızlığın kötü bir şey olduğunu, suç teşkil ettiğini en iyi hırsızlar bilir. Tıpkı 'suç'un her zaman 'suç' olması ve ardında bir 'suçluluk psikolojisi' doğurması gibi.

Ankara'dan, Konya'dan İstanbul'a dönen yoğun bir telefon trafiğinin, spontane örgütlenmenin, kasa kasa kasılmanın altında -sırasıyla- nelerin yattığını bilmek, 'suçlu psikolojisini' ve dizginlenemeyen adrenalin salınımını ön sıradan gözlemlemek isterseniz Can Dündar'ın sizin için endekslediği kayıtlardan oluşan "Erdoğan'ın En Uzun Günü" biçilmiş kaftan. "Erdoğan'ın En Uzun Günü", hem televizyonunu yeni açanlar, hem programı kaçıranlar hem de bir daha izlemek isteyenler için, 'kullanıcı dostu' bir belgesel, bir 'amme hizmeti'. Öyle ki, sinemaya kadar zahmet edip bir bilet bile almanız gerekmiyor. "Erdoğan'ın En Uzun Günü" internetin yasak olmayan dehlizlerinden, hem yasal hem de kolay bir şekilde izlenebiliyor.

STILL LIFE (BETAMALE)

“Google Street View” projesiyle bilinen Kanadalı **Jon Rafman**, ‘club to club’ konserleriyle bu ay İstanbul’a gelecek elektronikçi müzisyen Oneohtrix Point Never’in **Still Life (Betamale)** bestesi için ekran bağımlılığı üzerine rahatsız edici imgelerle dolu bir videoya imza atmış.

YÖNETMEN Jon Rafman
YAPIM 2013 ABD
SÜRE 5 dk.

TWITTER YASAKLI. YOUTUBE YASAKLI. POPÜLER SOSYAL MEDYA VE VIDEO SİTELERİ TEHLİKE ALTINDA. ACABA BU YASAKLARA, ONLARIN kolayca kırılabilceğini bile bile uymayı tercih edenler var mıdır? Kralların uymadığını tweet’lerinden biliyoruz, ama kralcılar uyuyormuş gibi yapıyor olabilirler.

Yasakları aşmaya çalışan pek çok kişi bunu önce mobil araçlarında uyguladı. Mobil araçlar önemli, bizi kapalı mekanlarda klavyeye hapseden bilgisayarların aksine; sokakta ve online, her an takipte ve destekte olmamıza izin veriyorlar.

Kanadalı çağdaş sanatçı, “Google Street View” projesiyle bilinen Jon Rafman, ‘club to club’ konserleriyle bu ay İstanbul’a gelecek olan elektronikçi müzisyen Oneohtrix Point Never’in Still Life (Betamale) bestesi için ekran bağımlılığı ve fetişizm üzerine rahatsız edici imgelerle dolu, ilgi çekici bir videoya imza atmış.

İnternet alt kültüründen toplanmış fotoğraf ve videolardan oluşan çalışma, oyun ve internet bağımlılığı sonucu çöpe dönüşen ev ve klavyelerle ekrana bağımlı yaşam tarzının eleştirisine soyunurken, anime/manga karakterlerine dönüşen insanların görüntüleriyle gerçeklikten kopmaya vurgu yapıyor. İki sanal dünyayı birleştiren ise aralara giren bataklığa gömülme imgesi.

Şüphesiz internet yasaklanamayacak kadar önemli artık hayatımızda, tıpkı kitaplar gibi. Ama Rafman’ın filmi bize gerçek dünyayı unutmadan online olmanın önemini, bilgisayar başında oturup çöpe döndüğümüzü fark etmediğimiz zamanlara ait imajlarla hatırlatıyor. Şimdi neyse ki sokakta online olabiliyoruz.

Prömiyeri 4Chan üzerinde gerçekleşen video, rahatsız edici imajlarıyla YouTube ve Vimeo gibi sitelerden kaldırılıyor ve kısa sürede geri dönüyor. Bu arada zorlayıcı içeriği yücelten 4Chan’ın bizde yasaklı olduğunu söylemiş miydik?

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

1- Bütün eleştirmenler bu filme gidecek!

İstanbul Film Festivali'nde sinema eleştirmenlerinin en çok rağbet edeceği filmi SAPIK açıklıyor: Hernán Guerschuny'un yönettiği Arjantin filmi "Film Eleştirmeni" (El Crítico). Film eleştirmeninin çektiği, film eleştirmenlerini konu alan bu filmi, film eleştirmenleri izlemeyecek de kim izleyecek!

2- "Mavi Dalga" dünya turunda

Zeynep Dadak ve Merve Kayan'ın "Mavi Dalga" filminin önü açık gibi görünüyor. Çünkü hız kesmeden festival yolculuğu devam ediyor. Film, Uruguay'daki 32. Montevideo Uluslararası Film Festivali'nde ve ABD'deki 57. San Francisco Uluslararası Film Festivali'nde gösterilecek. Sonra da Güney Kore'deki 15. Jeonju Film Festivali'nde Uluslararası Yarışma bölümünde Türkiye'yi temsil edecek. Yolu açık olsun!

3- Sinemamızın hafızası bu sitede

Şu an Türk filmlerinin künyeleriyle ilgili en önemli ve doğru kaynak Agah Özgüç'ün "Ansiklopedik Türk Filmleri Sözlüğü" kitabı. Lakin yakında bu kitap tek kaynak olmayacak. Bilim ve Sanat Vakfı, sinemamızla ilgili pek çok verinin yer alacağı bir veritabanı sitesi hazırlıyor. Eğer iddiası karşılarsa sinemamızın hafızası nihayet dijital ortama aktarılacak. Site yakında www.tsa.org.tr adresinde açılacak.

4- Beyoğlu Kontu vampirleri selamlar!

Vampirler'in 'sevimsiz' olarak algılandığı zamanlarında bile ustamız sinema yazarı Giovanni Scognamiglio, onlardan sevgisini esirgemedi! Bu yüzden adı 'Beyoğlu Kontu'na çıktı. Şaka bir yana, tür sinemasına ilgi gösteren ve bu alanda birçok kitabı bulunan

Giovanni'nin "Vampirler" başlıklı resim sergisi Leonardo Sanat Galerisi'nde açıldı. Kendi yaptığı resimlerden oluşan sergi, 18 Nisan'a kadar da sürecektir. Uğramak isterseniz.

5- Sinemamızdaki Rumlar

Sinemamızda hem kamera önünde hem kamera arkasında birçok Rum, Ermeni çalıştı yıllar boyunca. Usta isimlerdi onlar. Ama sinema tarihimiz yazılırken hep geri planda tutuldular. Yapı Kredi Yayınları'ndan yeni çıkan "Paris'ten Pera'ya Sinema Ve Rum Sinemacılar" kitabı bu yüzden önemli. Türkiye sinemasındaki Rumlar'ın önemini derli toplu anlatıyor.

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ BEN ZOR FİLMLER ÇEKİYORUM. AMA İSTEMEDEN...”

Alain Resnais